

Emrah Öztürk; 'Anlatamıyorum'

Son birkaç yıl içinde okuduğum öykü kitapları arasında dildeki tutumuyla dikkatimi çeken yazarlardan Emrah Öztürk'ün ikinci yapıtı, *Anlatamıyorum* (YKY, 2017). Aynı yayınevinden çıkan ilk öykü kitabını da okuyacağım bir çabuk: *Limon Yağmuru* (YKY, 2014).

Yazar, öyküciye yakışan edayla, usuna geldiği gibi sözcük yerleştirmek yerine arayıcı tutumunu daha ilk satırlarda gösteriyor. Bu yaniyla dildeki yaratıcı çabanın bir ardılı da Emrah. Yeni sözcük eğilimi, sözdizimlerine yansıyan incelik ayrıca geleneksel akışı aralayan biçimsel dalışlar dil işçiliğinin verileri. Dile saygı gereği, kendi yarattığı sözcüklerdeki işçiliğini de özellikle anmalıyım. Belli oluyor zaten, şiirin haddesinden geçmiş bir yazar o. (Ama "yönelim", "sağtöre" vb. sözcükleri öyküden denemeye taşımak daha uygun olmaz mıydı acaba?)

Emrah bu öykülerinde yetişkin yaşın penceresinden çocukluğa bakarken o masumiyetin içli sesi eşliğinde hazin bir yıkıklığa odaklanarak anlatıyı yapılandırıyor öykülemesiyle ciddi ivme alıyor işin başında. İç sorgulamalar bu masumiyet çağı eşliğinde yapılıyor işte.

Öte yandan insanı kısıvrak saran, kısa film, kısa oyun çalımındaki bu dramatik örgülü öykülerin gelenekçi çizgide öyküleştirdiği öne sürülse de duyguları duyarlılık temelinde yansıttığı, bunu yoğun bir çabayla biçemce de biçimce de farklı kıldığı açık yazarın. 1990 Öykücüler Kuşağı'na eklenen özgün bir kalem Emrah. Okuyun derim bu öyküleri.

www.sadikaaslankara.com,
her perşembe öykü-roman,
tiyatro, belgesel alanlarında
güncellenerek sürüyor.